

Universiteit
Leiden
The Netherlands

The Committee of One Million: 'China Lobby Politicics'

Baehr, P.R.

Citation

Baehr, P. R. (1979). The Committee of One Million: 'China Lobby Politicics'. *Acta Politica*, 14: 1979(2), 277-278. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/3451975>

Version: Publisher's Version

License: [Leiden University Non-exclusive license](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/3451975>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

bij Mustert aandacht. Hij had daarbij de opzet na te gaan in hoeverre onderzoeksresultaten theoretische verklaringen ondersteunen. Verwonderlijk is dan dat enkele door de tijd achterhaalde theorieën (Quesnay, Ricardo) redelijk aandacht krijgen, terwijl een meer actuele benadering van een belangrijk man als Tinbergen zo onderbelicht blijft (15 regels, p. 69). Mustert vermeldt, dat het Tinbergen gaat om de vraag hoe de overheid door middel van onderwijs aan het tot stand komen van een grotere inkomensgelijkheid kan bijdragen. Hij vervolgt: 'Als het waar is wat Jencks stelt en wat door onderzoekingen van Somermeyer en De Wolff en Van Slijpe wordt bevestigd, namelijk dat de genoten opleiding slechts een zeer bescheiden bijdrage levert aan de verklaring van de inkomensongelijkheid, en als bovendien de conclusies, waartoe de 'human capital' benadering leidt, enig werkelijkheidsgehalte hebben, is er slechts één conclusie mogelijk en wel dat de grote aandacht, die in de discussie rond de inkomensongelijkheid aan de opleiding wordt gegeven, misplaatst is' (p. 69). Op een van de weinige momenten dat bij een kennelijk belangrijk verschil van inzicht onderzoeksresultaten blijken te tellen, laat Mustert zo verstek gaan. Hij verschuilt zich achter een voorwaardelijke maar niettemin wel suggestieve conclusie. Voor de lezer blijft de controverse in de mist, omdat hij geen enkel zicht krijgt op de uitgangspunten en bevindingen die hier over en weer een rol spelen.

— Een laatste kritiek betreft de 'pseudo-historische schets' van de processen van inkomensvorming en -verdeling in de beide eerste hoofdstukken. Op zich een fraai en samenhangend verhaal. Maar: '... elke gelijkenis met de feitelijke ontwikkeling van de geschiedenis is toevallig' (p. 4). En later na de bespreking van de verklaringspogingen concludeert hij: 'dat onze kennis over het waarom en hoe van de inkomensverschillen uiterst pover is' (p. 71). Wat kan dan nog de betekenis zijn van een dergelijke schets waaraan elke pretentie op voorhand is ontzegd, maar die niettemin toch een bepaald beeld voor ogen tovert? Hier moet de wens van uitleg aan een breed publiek hebben voorgezeten. Maar wat heeft dit aan een uitleg die geen aanspraak doet en kan doen gelden op geldigheid? Beter en meer verantwoord had Mustert zijn persoonlijke inzichten aan de orde kunnen stellen bij een wat ruimere behandeling van voorhanden theoretische verklaringen en onderzoeksresultaten (vgl. vorige punt).

Er zijn ook goede dingen te zeggen naast de hierboven gegeven kritiek. Mustert blijkt in staat in een goed leesbaar samenhangend verhaal een veelheid van problemen in verband met inkomensongelijkheid in kort bestek de revu te laten passeren. Van beschrijving en verklaring tot normatieve waardering en mogelijkheden tot doelgerichte verandering. Hij heeft ook niet geschroomd om zelf stelling te nemen. Integendeel, eigen inzichten en opvattingen geven kleur aan het geheel. Zo is een verhaal ontstaan dat in veel problemen inzicht geeft en ook duidelijk maakt hoe weinig ver onze kennis hier nog strekt. Een verhaal ook dat stellig stimuleert tot verder onderzoek en nadenken, en tot discussie over wenselijkheden, mogelijkheden en gevolgen van een verdere vermindering van inkomensongelijkheid. De keerzijde is echter dat Mustert wel erg sterk zijn persoonlijk stempel op de analyse en interpretatie heeft gedrukt, terwijl de fundering en verantwoording van zijn inzichten en conclusies op belangrijke punten te wensen overlaten of zelfs ondeugdelijk zijn.

Een en ander leidt tot de vraag of nevendoelen als uitleg aan een breed publiek en stimuleren van discussie niet te zeer de samenstelling van het rapport hebben beheerst. Of anders gesteld: de vraag rijst in hoeverre een en ander strookt met de status van het rapport als voorstudie voor een versterking van de wetenschappe-

lijke basis van het regeringsbeleid. Het antwoord zij den lezer.

J. P. Verhoog

Stanley D. Bachrack, *The Committee of One Million: 'China Lobby' Politics, 1953-1971*, New York: Columbia University Press, 1976 xi, 371 pp., \$ 14.95.

De betrekkingen tussen de Verenigde Staten en de Volksrepubliek China hebben de laatste jaren een ingrijpende wijziging ondergaan. Het blijft de verdienste van de in vele andere opzichten zo jammerlijk mislukte President Nixon en zijn Minister van Buitenlandse Zaken, Henry Kissinger, aan de ene kant en President Mao tse-Tung en premier Tsjoe en-Lai aan de andere kant dat zij erin geslaagd zijn deze betrekkingen enigszins te normaliseren. Dat dit, vooral aan Amerikaanse zijde, een ingrijpende wijziging in de buitenlandse politiek betekende, blijkt vooral als men er nog eens aan herinnerd wordt hoezeer in de vijftiger en zestiger jaren de regering van Peking aldaar verketterd werd. Het was al onmiddellijk na de ineenstorting van het regime van Tsjang kai-Shek op het vasteland van China begonnen met debatten in Amerikaanse politieke kringen over de vraag 'who lost China' (waarbij er kennelijk stilzwijgend van werd uitgegaan dat de Verenigde Staten vóór de overwinning van Mao-tse Tung en de zijnen China hadden 'bezeten'). Deze debatten namen nog toe in felheid na de deelname van Chinese 'vrijwilligers' aan de oorlog in Korea. Scherp kante de Amerikaanse regering zich tegen dit optreden van China dat, op Amerikaans initiatief, door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties werd veroordeeld wegens het plegen van 'agressie' in Korea. Felle campagnes werden in de Verenigde Staten gevoerd tegen het 'oorlogzuchtige' China dat niet diplomatiek mocht worden erkend en zeker niet mocht worden toegelaten tot de Verenigde Naties: 'China should not shoot its way into the United Nations' was een veel gehoorde uitspraak in die jaren: de Verenigde Staten slaagden er gedurende niet minder dan 22 jaar in de Chinese Volksrepubliek buiten de Verenigde Naties te houden: pas in 1971 aanvaardde een meerderheid van de Algemene Vergadering de regering in Peking als vertegenwoordiger van China en moest de regering van Tsjang kai-Shek, die tot op dat moment China had vertegenwoordigd, het veld ruimen.

Veel van de tegen de Volksrepubliek gerichte activiteiten waren gesteund en geïnspireerd door verschillende groeperingen en individuen binnen de Verenigde Staten, die vaak worden aangeduid met het begrip 'China Lobby'. Het waren mensen die, al dan niet financieel gesteund door de Nationalistisch Chinese regering — daarover is nooit voldoende klaarheid geschapen — zich inzetten ten behoeve van die regering en tegen de regering van Mao tse-Tung en de zijnen.

De activiteiten van een van de belangrijkste en meest luidruchtige van de pro-Nationalistisch China gerichte groepen, het 'Committee of One Million Against the Admission of Communist China to the United Nations' worden beschreven in het boek van de Amerikaanse publicist Stanley Bachrack. De door hem beschreven organisatie ontleende haar naam aan haar streven naar het verzamelen van een miljoen handtekeningen tegen de toelating van Communistisch China tot de Verenigde Naties. De schrijver heeft gebruik kunnen maken van de archieven van het Committee die berusten bij de Hoover Institution on War, Revolution and Peace aan Stanfrord University. Het is mede daardoor een boeiend en rijk gedocumenteerd verslag geworden van een van de meest invloedrijke pressiegroepen op het ter-

rein van de buitenlandse politiek die in de Verenigde Staten hebben geopereerd. Het Committee ontleende zijn invloed enerzijds aan de intelligente wijze waarop men gebruik wist te maken van de publiciteitsmedia en steeds op het juiste moment wist in te haken bij de in de Verenigde Staten bestaande gevoelens van frustratie over het 'verlies' van de op zijn minst als potentieel zeer machtig beschouwde Nationalistisch Chinese bondgenoot. Anderzijds legde men zich er steeds op toe aanhangers te werven binnen een zo breed mogelijk politiek spectrum. De leiders van het Committee — zelf conservatieve zakenlieden en politici — wisten steeds weer te voorkomen dat het Committee te veel in rechts-conservatieve-Republikeinse hoek werd gedrukt. Zeer boeiend is in dit verband bijvoorbeeld te lezen hoe veel belang men eraan hechtte de vooruitstrevende Democratische Senator Paul Douglas van Illinois voor het Committee te behouden. Zolang hij lid bleef van de Raad van Bestuur was het 'bipartisan' karakter van het Committee gewaarborgd. Na zijn vertrek werd het Committee steeds meer het domein van uiterst reactionaire lieden en verloor het gaandeweg aan invloed.

In het licht van de latere ontwikkelingen is het uitermate interessant hoe er keer op keer gezinspeeld wordt op de mogelijkheid van een breuk tussen de Chinese Volksrepubliek en de Sowjet-Unie. Enerzijds hoopten de Amerikanen daar natuurlijk wel op; anderzijds achtten zij een dergelijke ontwikkeling nauwelijks realistisch. In de woorden van Minister van Buitenlandse Zaken John Forster Dulles: *No doubt there are basic power rivalries between Russia and China in Asia. But also the Russian and Chinese Communist parties are bound by close ideological ties* (p. 143).

Lezing van het boek van Bachrack kan op zijn minst om twee redenen worden aanbevolen: het werpt licht op de activiteiten van een belangrijke op het buitenlands beleid gerichte pressiegroep en het beschrijft een uitermate belangrijke periode in de geschiedenis van die Amerikaanse buitenlandse politiek, voor zover die betrekking had op China.

P. R. Baehr

Ter recensie ontvangen publikaties

De redactie kan zich door gebrek aan plaatsruimte gedwongen zien niet alle ontvangen publicaties te doen recenseren en behoudt zich het recht voor uit onderstaande lijst indien nodig een keuze te maken. Daarbij zal voorrang worden gegeven aan Nederlandse politicologische publicaties en aan werken die voor de politicologie in het algemeen van belang zijn.

- Abbing, J. R., *Ekonomie en Cultuur*. De subsidie-problematiek in de economische theorie, alsmede aanzetten tot een economie van de kunst, Den Haag (CRM), 1978, 226 p.
- American Enterprise Institute, *Public Financing of Congressional campaigns*, Washington, D.C. (American Enterprise Institute), 1978, 44 p.
- Bachrack, S. D., *The committee of one million*. 'China Lobby' politics 1953-1971. New York (Columbia UP), 1976, 371 p., \$ 18,70.
- Bax, M., *Jaap-Joop-Mies*. Leesplank van de netwerkanalyse. Assen/Amsterdam (Van Gorcum) 1978, X + 68 p., f 14,—.
- Berg, A. V. van den en M. B. Ph. Bouwman Geeraedts, *Zuid-Hollandse bestemmingsplannen*. Een analyse van 1033 bestemmingsplannen in Zuid-Holland. Den Haag (Nederlands Instituut voor Ruimtelijke Ordening en Volkshuisvesting) 1978, 91 p.
- Dent, H. S., *The prodigal South returns to power*. New York etc (Wiley), 1978, 308 p., £ 9,25.
- De doorbraak van het kapitalisme*. Historische voorwaarden voor een industriële revolutie. Redactie R. Feddema en F. Tichelman. Meppel (Boom) 1978, 129 p., f 27,50.
- Dew, E., *The difficult flowering of Surinam*. Ethnicity and politics in a plural society. Den Haag (Nijhoff) 1978, 234 p.
- Eurocommunism*. The Italian case, ed. by A. Ranney and G. Sartori, Washington (American Enterprise Institute) 1978, 196 p., \$ 4,75.
- Fitzmaurice, J., *The European Parliament*. Farnborough (Saxon House) 1978, 182 p., \$ 16,80.
- Foreign policy making in Western Europe*. A comparative approach, ed. by W. Wallace and W. E. Peterson, Farnborough (Saxon House) 1978, 165 p., \$ 17,75.
- Geld... wat is dat eigenlijk?* A. Heertje en R. N. Cooper over geld, nationaal en internationaal. Scheveningen (SMO Informatief 19), 1977, 48 p., f 5,—.
- Ginkel, J. van, *Het westen en de oliecrisis*. 1973-74. Den Haag (NIVV-reeks 13) betekenis voor de sociale contacten van ex-gedetineerden. Alphen a/d Rijn (Samsom) 1978, 260 p.
- Mogridge, D. E., *Keynes*, vert. door J. Noordermeer, voorw. door J. Beishuizen.